

§ 8. Denne lov, der ikke gælder for Færøerne, træder straks i kraft.

I bemærkningerne til lovforslaget anføres:

„I henhold til landbrugsministerens tilsagn ved første behandling i landstinget den 17. januar 1950 af forslag til lov om fortrinsret i høsten for året 1950 — landstingets forhandlinger 1949—50 sp. 373 — har landbrugsministeriet fra tinglysningssdommerne indhentet oplysning om *antallet af høstpantebreve* indleveret til tinglysning i årene 1948—1949—1950. Heraf fremgår, at der i 1948 er tinglyst 4246 høstpantebreve, i 1949 5333 og i 1950 ca. 5500 høstpantebreve. Det kan derfor forudses, at der også i det kommende år vil være en del landmænd, som vil have vanskelighed ved at skaffe sig fornøden såsæd, frø, kunstgødning og læggekartofler, medmindre der gennemføres en lov om fortrinsret i høsten efter samme principper som den lovgivning på dette område, der påbegyndtes med lov nr. 25 af 16. februar 1932, og som, bortset fra årene 1945—46 og 1946—47, er blevet fornyet ved årlige love, senest lov nr. 52 af 15. februar 1950.

De samvirkende Købmandsforeninger i Danmark og De samvirkende danske Husmandsforeninger har i skrivelser af henholdsvis 15. september og 24. oktober 1950 anbefalet en sådan lovs udfærdigelse og henstillet, at loven gøres permanent, hvorhos De samvirkende danske Landboforeninger i skrivelse af 11. oktober 1950 har oplyst, at nævnte samvirksomhed ikke vil modsætte sig, at loven bliver gjort permanent“.

Efter det af landbrugsministeren i landstinget fremsatte lovforslag skulle loven kun gælde for året 1951. Fra flere af ordførerne blev der fremsat ønske om at få loven gjort permanent, og landbrugsministeren svarede hertil, at han i rigsdagssamlingen 1951—52 ville forelægge et forslag om at gøre høstpanterechtsloven permanent. Lovforslaget vedtoges derefter enstemmigt i den skikkelse, hvori det var fremsat.

I folketinget toges det samme spørgsmål op, og til anden behandling stillede *Oluf Pedersen* (DR) nogle ændringsforslag, hvorefter loven skulle gøres permanent og bestemmelserne i § 2 om indhentning af erklæring fra kommunalbestyrelsen skulle udgå. Det sidste kunne landbrugsministeren ikke tiltræde. Derimod stillede han selv til anden behandling ændringsforslag, som tog sigte på at gøre loven permanent. Efter at *Oluf Pedersen* derpå havde taget sine ændringsforslag tilbage, vedtoges landbrugsministerens ændringsforslag uden afstemning.

I den ændrede affattelse vedtoges lovforslaget enstemmigt i folketinget. Det tilbagesendtes derefter til landstinget, som ved eneste behandling ligeledes vedtog det enstemmigt.